

XV. Řádná generální kapitula Sekulárního františkánského řádu (OFS), Řím, 5. listopadu 2017

Promluva Generálního ministra OFM - P. Michaela Perryho OFM

"Kdo je z vás největší, bude váš služebník. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen. (Mt 23:11,12)

Milí bratři a sestry v Kristu a svatém Františku, ať vám Pán dá svůj pokoj!

Slavení generální kapituly je časem hodnocení současné situace v Řádu, zkoumáním otázky identity (modlitby a bratrství), organizace (vedení a služby) a poslání (posílení vlivu evangelizačního působení ve světě, který skutečně potřebuje povzbuzení, naději, spravedlnost a pokoj a zvláštní pozornost vůči mládeži).

Jako ministra mne velmi povzbudilo, když jsem viděl tyto prvky ve vašem "*Instrumentum Laboris*". Budiž vám útěchou, že i my, v Řádu menších bratří, máme a čelíme stejným výzvám. A my, stejně jako vy, nacházíme sami sebe v návratu k výchozímu bodu našich životů: k Ježíši Kristu jako centru všech věcí, k bratrství jako svátostnému prostředku žití Evangelia a k evangelizačnímu poslání - vykročení (vyjití) s evangeliem soucitu, lásky, milosrdenství, spravedlnosti a pokoje v naší srdcích - jako hnací silou naší účasti v budování Božího království.

Jeden ze způsobů, jak číst Matoušovo Evangelium, je skrze optiku krize identity a vedení lidí. Od počátku se ti, kteří přicházejí k Ježíši, nacházejí v krizích: jak žít věrně náboženskou identitu, kterou obdrželi od svých rodičů a předků, nastupující přitom na novou duchovní cestu, jež nabízí Ježíš. Matouš upozorňuje na tyto krize tím, že předkládá příklady náboženských vůdců, kteří se více zaobírají vlastním sebeprosazením a hromaděním moci a bohatství než způsobem zavedeným Mojžíšem, jež ukazuje že pravé (autentické) duchovní vedení, které musí být založeno na pokoře, umenšování se a službě. V Matoušovi bude Ježíš následovat tu stejnou cestu: založenou na hodnotách blahoslavenství coby základních prvcích identity, služby a poslání v Ježíšově životě. Právě k těmto ideálům volá Ježíš své učedníky - skutečně nás všechny, kteří skrze křest tvoříme jedno Kristovo tělo - abychom obejmuli tuto evangelní cestu. Je to cesta, která od nás vyžaduje ochotu potírat sebeprosazování a obejmout cestu spravedlnosti, pravdy a služby, upřednostnit potřeby druhých před vlastními a kráčet ve stopách našeho Pána Ježíše Krista (srv. Mt. 16:24).

Kdosi kdysi napsal: "Vedení je dynamický vztahový proces, ve kterém lidé působením Ducha svatého, jež je účastníkem k dosažení společného cíle ... (jež je) ... sloužit druhým tím, že naší službou druhé vedeme. (srov. Martin Hanna, 2006, "Co je křesťanské vedení? https://www.andrews.edu/serveces/jack/article_archive/1_1_summer_2006/2_christians_leadership.pdf].

Vedení je tedy celé o identitě: je založené na zkušenosti s živým Ježíšem, na podrobení našich životů a naší práce Božímu Duchu.

Vedení je dynamické: neznamena pouze opakování toho, co se v minulosti dělalo, bez ohledu na to, jak dobře to fungovalo. Časy se mění; jsou nutné změny; a proto se také musí měnit způsoby vedení tak, aby oslovovaly lidi, kteří žijí dnes. Princip změny také ukazuje na prvek, který často schází v našem osobním a bratrském životě a také v našich apoštolských, evangelizačních aktivitách - totiž dynamiku. Křesťanští učedníci - a všichni františkáni - jsou povoláni k aktivitě, dynamice, zapojení. Jsme povoláni dát veškerou svou energii žití a sdílení evangelního života s vášní, radostí a nadějí.

Vedení (vůdcovství) je vztahové: nikdo nemůže fungovat jako ostrov, shromažďovat veškeré pravomoce a službu jen pro sebe. A přesto: Jak často sami sebe činíme centrem všeho a nenecháváme žádný prostor pro ostatní! Naopak vedení (vůdcovství) v Ježíšově duchovním

společenství a v bratrských společenstvích vytvořených svatým Františkem tkví ve vytváření synergie, ve službě druhým sdílením odpovědnosti a přesvědčováním ostatních, že "jsme v tom všichni společně". Skutečně duchovní společenství je podněcováno vůdcovským vedením v bratrských společenstvích vašeho i mého řádu tím, že připomíná každému členu jeho autentickou evangelní identitu: spolu-učedníky a spolu-misionáře v Kristu, jak papež František jasně vyjádřil ve svém Apoštolském listu "Evangelii Gaudium" (viz odst. 21, 24 a další).

Dalším důležitým prvkem křesťanského vedení, který vychází ze čtení Evangelia, je žití víry v konkrétních skutečích. Pro svatého Františka, který nejprve zakusil a pak hlásal radostnou zvěst, nebyl život mistrovstvím výmluvných slov a vytvořením dlouhého souboru obtížných pravidel a podpůrných struktur, jakkoliv důležité by mohly být. Spíše vcházením do hluboké a trvalé zkušenosti evangelního života, jež je stále se opakujícím poznáváním, jak sedět společně u Ježíšových nohou a učit se od Pána. Je začleněním hodnot Božího království do všech aspektů našeho života, aby nebyla žádná oblast v nás ponechána nedotčenou nebo nenarušenou. Mohu říci, že obejmout evangelní způsob života znamená, že se staneme ne-klidnými! Být neklidný je jiný způsob, jak říct, že jsme „probuzeni z našeho uspokojení“ „otřesení v naší jistotě " a jsme puzeni znovu vydat **své životy do úplné závislosti na Ježíši**. To nás opakovaně vede k tomu, abychom znovu nastoupili opravdový život "pokání", ke kterému sv. František zavolal každého z nás. Právě v objetí způsobu života v takovém světě, který je otevřený novosti činnosti Ducha Božího, jsme proměňováni ve skutečné hledající a znovu se učící, co to znamená následovat Ježíše a sdílet jeho poselství lásky a milosrdenství se všemi, zejména s těmi, jejichž lidskost byla narušena – s přistěhovalci, s bratry a sestrami trpícími násilím a chudobu. Znovu se učíme, co znamená obejmout ohrožené životní prostředí, stvoření, svědčit o integritě života. Na rozdíl od všeobecného názoru, pokání a jednoduchost života nám nabízí způsoby pro přijetí větší zkušenosti - proměňující, tvořivé, dynamické, nadějně a radostně zakoušení živosti v Pánu Ježíši - jakožto žen a mužů žijících život evangelia.

Bratři a sestry, jsme těmi, kdo byli povoláni k uzdravení a obnovení vzájemné víry ve světě, který je roztržen (srv. Malachiáš 2: 8-10). Kéž otevřeme svá srdce a dovolíme sami sobě, aby nás Ježíš obejmul, objímající přitom jeden druhého a zaujímající postoj těch, kteří "myjí nohy" jeden druhému, celému lidstvu, celému stvoření! " Začněme..."

Překlad z angličtiny a korekce: Marie Magdalena Janáčková, Markéta Kubešová, Ludmila Holásková, Hana Brigita Reichsfeld
8.listopadu 2017